

Arrest

nr. 149 596 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van 21 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 21 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), elk ter kennis gebracht aan de verzoeker op 2 september 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 285 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 november 2012 het Rijk is binnengekomen, diende op 20 november 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 mei 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.3. Op 11 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 17 oktober 2013, bij arrest nummer 112.136, bevestigde de Raad de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 28 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek afliep op 7 november 2013.

1.6.1. Op 24 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.6.2. Onder het kopje "1. BEZIT VAN EEN IDENTITEITSDOCUMENT" vermeldt de aanvraag als volgt:

"Artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken.

De memorie van toelichting duidt aan dat die eis het tonen van een paspoort of een reisbewijs betreft (Parl. St., Kamer, gewone zitting 2005-2006, nr 2478/001, memorie van toelichting, bl. 33).

Artikel 9 bis §1 voorziet in uitzonderingen op die voorwaarde voor de asielaanvrager wiens procedure niet afgesloten is, inbegrepen het beroep bij de Raad van State, tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard.

Inderdaad, die mensen hebben vaak hun land van herkomst verlaten zonder document en het mag niet van hen verlangd worden dat ze zich bij hun Consulaat aanbieden, omdat het verwijzen naar die nationale overheden een oorzaak van afwijzing van de bescherming aanvraag vormt.

Een tweede uitzondering is voorzien bij artikel 9 bis §1 in fine ten gunste van "de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon".

Dat bewijs kan gebracht worden door alle rechtsmiddelen. Het kan een vreemdeling betreffen die afkomstig is uit een land waar de onveiligheid of de administratieve toestand aanleiding geeft tot de onmogelijkheid om identiteitsstukken te bekomen, het kan voortvloeien uit het gebrek aan Ambassade of Consulaat of hun weigering om een stuk in België of aan een persoon onwettelijk verblijf af te leveren, enz.;

In casu toont mijn verzoeker geldig zijn identiteit aan, omdat hij een afschrift van zijn oproepingskaart en zijn servicekaart in bijlage neerlegt (stukken 1 en 2).

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat mijn verzoeker zijn identiteit geldig aantoon, zoals vereist door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."

1.7.1. Op 21 augustus 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissingen werden ter kennis gebracht aan verzoeker op 2 september 2014.

1.7.2. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard is gemotiveerd als volgt:

"(...) onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2014 werd ingediend (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 (...).

Betrokkene legt een kieskaart voor van de 'commission electorale nationale independante', een 'carte de service' van de 'union des jeunes pour le développement et la solidarité' en een bijlage 26. Deze documenten kunnen niet weerhouden worden als zijnde identiteitsdocumenten, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene heeft geen van deze documenten voorgelegd, noch heeft hij een geldige motivering gegeven voor de afwezigheid ervan. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7.3. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"(...) De heer, die verklaart te heten (...) D.T. (...), wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*
- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) hem betekend op 11.06.2013, waarbij hem uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 07.11.2013, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. (...)"*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.7.4. De beslissing tot afgifte van een inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten: (...) D.T. (...) wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:
Betrokken heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) hem betekend op 11.06.2013, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Er wordt hem een termijn van een termijn van twee jaar inreisverbod opgelegd, omdat hij, sinds de betekening van dit bevel, nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer te organiseren. Betrokkene nestelt zich al meer dan negen maanden in illegaal verblijf. (...)"*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid - samenhang

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen, als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van:

- *“artikelen 9bis en volgende”* van de vreemdelingenwet
- *“de klaarblijkelijke beoordelingsfout”*
- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 van de vreemdelingenwet
- *“de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zowel als van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens”.*

Hij licht dit enig middel toe als volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/08/2014 tegen mijn verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 02/09/2014 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;
Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;
Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat de tegenpartij de bestreden beslissing besluit op grond dat verzoeker ter staving van zijn identiteit en nationaliteit geen identiteitsdocumenten aangezien de omzendbrief van 21.06.07 neer leggen ;

Dat de verzoeker identiteit nooit is betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken ;

Dat de wettelijke voorschriften voor de productie van een identiteitsbewijs aan ratio legis zekerheid over de exacte identiteit van de verzoeker te krijgen ;

Dat in dit geval, de zekerheid is wat het identiteitsbewijs dat de verzoeker heeft ingediend ;

Dat de tegenpartij moest het verzoek van de verzoeker nader te onderzoeken ;

Dat mijn verzoeker bestanden in bijlage 1 een kopie van zijn paspoort ;

Dat op deze wijze de tegenpartij geschonden zijn motiveringsplicht ;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker inderdaad op het grondgebied van België heeft zijn vriendin, Mevrouw (I.J.P.), van Belgische nationaliteit ;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994 p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tót het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.)

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zover er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het

Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

4. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat dit uit de vele attesten blijkt die mijn verzoeker in bijlage neerlegt;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest nr. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);"

3.2.1. Verzoeker voert ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, in een eerste onderdeel van zijn enig middel, aan dat op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd werd en geen rekening gehouden wordt met de omstandigheden van de zaak en met zijn "correcte situatie".

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing gesteund is op het feit dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet op geldige wijze gestaafd heeft en zodoende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet vervuld is. In de motivering wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoeker als identiteitsdocument voorgelegde stukken en wordt uiteengezet waarom deze stukken niet aanvaard kunnen worden als identiteitsdocument. Verzoeker kan zodoende niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden

met de omstandigheden van de zaak en zijn situatie en dat “op een helemaal stereotiepe manier” zou zijn gemotiveerd.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.2. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij een identiteitsbewijs heeft neergelegd, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn identiteit nooit heeft betwist en dat zijn identiteit zeker is, en dat hij als bijlage bij het ingediende verzoekschrift een kopie van paspoort voorlegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de eigenlijke motivering van de eerste bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt waarom de door hem neergelegde documenten niet aanzien kunnen worden als een geldig identiteitsbewijs. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid aanvoeren dat zijn identiteit nooit werd betwist en dat zijn identiteit zeker is, ongeacht het bij de aanvraag ingediende identiteitsdocument. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen en zet niet uiteen waarom hij meent dat zijn identiteit zeker is of op grond waarvan hij meent dat de in de eerste bestreden beslissing ontwikkelde motivering aangaande de door hem neergelegde documenten niet zou volstaan.

Het is tot slot onbegrijpelijk dat verzoeker over een paspoort zou beschikken, uitgegeven op 23 januari 2014, en dit niet heeft voorgelegd bij de indiening van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 24 april 2014. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Bovendien moet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voldaan worden aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en dus niet op het ogenblik van het indienen van een verzoekschrift in beroep.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.3. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij in België een Belgische vriendin heeft en dat hij op het grondgebied van België moet verblijven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker is België binnengekomen op 19 november 2012, zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Hij was op de hoogte dat hij een tijdelijke toelating tot het grondgebied heeft gekregen, in

het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij diende ten laatste op 7 november 2013 het grondgebied te verlaten, maar opteerde voor een illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied.

In casu verwijst verzoeker naar een Belgische vriendin, P.I.J., die louter verklaart verzoeker te kennen als haar vriend. Op basis van het administratief dossier is hij slechts éénmaal aangetroffen tijdens een woonstcontrole op haar adres. Het administratief dossier bevat nog twee gelijkaardige verklaringen van andere vriendinnen. Verzoeker heeft verder geen enkel ander element ter staving van het gezinsleven met P.I.J. voorgelegd. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkele stap heeft ondernomen om via een aanvraag als familielid van een Belg een verblijfsrecht te bekomen op grond van zijn relatie met P.I.J. Bovendien vallen gewone sociale relaties in principe niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Derhalve wordt een voldoende beschermingswaardige gezinsband van verzoeker met zijn vriendin niet aangetoond. Er is bijgevolg evenmin sprake van enige inmenging in het familie- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. In een vierde onderdeel verwijst verzoeker naar zijn integratie in België.

Zoals hoger reeds gesteld heeft de motivering van de eerste bestreden beslissing slechts betrekking op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en dus niet op de eventuele integratie van verzoeker. Verweerder spreekt zich in het geheel niet uit over het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden aangezien eerst voldaan dient te zijn aan de absolute ontvankelijkheidsvoorwaarde met name het bewijzen van de identiteit bij het indienen van de aanvraag. Bovendien betreft integratie de gegrondheid van de aanvraag, hetgeen pas kan onderzocht worden als de aanvraag op een ontvankelijke wijze werd ingediend. Dit onderdeel van het enig middel heeft zodoende geen betrekking op de bestreden beslissing en is dan ook onontvankelijk.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU